

[Ragnhild Andersen.]

Hvad angår udnyttelsen af retten til at få udbetalt de to gange 90 kr. — nu 2 gange 95 kr. — som det ærede medlem fru Erna Sørensen nu spurgte om, svarede den højtærede minister den 6. marts i tingets spørgetid på et spørgsmål af mig, at det var vel vanskeligt at forlange mere oplysning om ordningen end den, der ligger i, at kommunerne ved besked med, hvilke enlige mødre der får udbetalt børnebidrag. Jeg er dog ganske enig med det ærede medlem fru Erna Sørensen i, at man må gøre, hvad man kan for at få udnyttet de få bestemmelser, der findes om hjælp til enker og enlige mødre. Jeg mener også, at der i den henseende må kunne gøres mere fra socialministeriets og fra kommunernes side.

I det hele taget finder jeg anledning til, når vi nu taler om enkerne og de enlige mødre, at spørge den højtærede minister, om ikke han og regeringen påtænker på anden måde at komme disse vanskeligt stillede mødre til hjælp. Er de 10 kr.s forbedring, som der her er tale om om året, virkelig alt, hvad regeringen vil foreslå? Som jeg tidligere har sagt i det høje ting, har vi her at gøre med en gruppe meget vanskeligt stillede forsørgere; det er blevet klarlagt ikke mindst gennem enkekommissionens betænkning, der er afgivet allerede for år tilbage, og hvori der findes flere spørgsmål og forslag, som stadig ligger uløst. Nu er det blevet meddelt i radioen, at der kommer en forbedring for enkerne og de enlige mødre, men hele herligheden er kun en forbedring på 10 kr. om året.

Jeg ved ikke, om ikke den højtærede minister har det ligesom jeg, at han får breve fra enlige mødre og andre, som spørger. Det får jeg i denne tid. Hvad spørger de om? De spørger: hvornår kommer enkepensionen, som blev lovet i regeringens programerklæring? Og jeg lader enkerens spørgsmål til mig gå videre til den højtærede socialminister i håb om, at lovforslaget om en egentlig enkepension er lige på trapperne, for vist har vi fået en lov om overgangshjælp og underholdshjælp til enker og enlige mødre, som er i trang, men denne lov er efter min gruppes opfattelse ikke tilstrækkelig, og der er uden tvivl mange steder her i landet, hvor lovens

bestemmelser ikke engang udnyttes, sådan som de rummer mulighed for. Bestemmelserne kunne være bedre, men ikke engang de gældende bestemmelser udnyttes af kommunerne til gavn for de enlige mødre.

Efter min opfattelse må der gives større hjælp end den, der er fastsat i forsørgsloven. Mine erfaringer går ud på — og ministeren kan jo afkræfte, hvis det er forkert — at man i de kommuner, der udnytter denne lov — altså kun dér, hvor man udnytter loven — giver mødrene en underholdshjælp på størrelse med den, der gives til enligstillede personer, foruden det faderbidrag, som de får udlagt af pågældende kommune, og hjælpen til enligstillede personer er jo den folkepension, der ydes til enligstillede, minus de 15 pct., der er fastsat i forsørgsloven. Men dette er for lidt i underholdshjælp, for sammenlægger man mødrenes underholdshjælp med børnepengene, vil man se, at det er for ringe en sum at eksistere for. Faderbidraget er jo i forsørgsloven fastsat til at skulle dække $\frac{3}{5}$ af omkostningerne ved et barns forsørgelse, men hvad så med de $\frac{2}{5}$, som moderen skulle udrede, hvis hun ikke havde barnet hos sig? Disse $\frac{2}{5}$ skal hun altså selv tilvejebringe ud af det beløb, som hun får i underholdshjælp, og som svarer til, hvad hun selv skulle kunne eksistere for, hvis hun var alene. Jeg ville finde det naturligt, om man i hvert fald til enker og enlige mødre i trang forhøjede hjælpen sådan, at mødrene også fik de $\frac{2}{5}$ af det bidrag, som de skulle udrede, hvis de ikke havde børnene hos sig. Det ville være rimeligt, forekommer det mig, at ordne det således for kvinder, der på grund af børnenes pasning eller på grund af sygdom ikke kan påtage sig arbejde uden for hjemmet.

Jeg har tidligere anmodet om, at man i de større kommuner — og jeg lægger megen vægt på, om socialministeren vil være velvillig over for og interessere sig for, at få dette gennemført — at man i de større kommuner indretter særlige kontorer for disse enker og enlige mødre. Det ville hjælpe dem, hvis man fik sådanne kontorer; de med tryghed kunne gå til. Det behøver, som jeg tidligere har sagt, ikke at være store, luksuøst indrettede administrationslokaler; det kan udmærket foregå i et ganske enkelt